

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Jako nama je žal, da Vam nisva mogla pisati prej. Imel sem ošpice, enako tudi moja sestra. Uganila sva besedno uganko. Prebrala sva uganko in rekla: »Dež je.« Danes Vam pišem z roko, ker ne smem iti v pisarno. V petek, 1. maja, greva zopet v šolo. Prosim, priobčite moje pismo v svojem kottičku.

Vljudno Vas pozdravlja

Andrej vitez Grasselli in Nikolaja
pl. Grassellijeve,
učenka III. razreda na Mladiki.

Odgovor:

Ljuba Andrej in Nikolaja!

Z objavljenjem tega pisma sta obenem uvrščena med imena rešilcev uganke, ki jo je »Zvonček« priobčil v 4. števil. — Stavka »Danes Vam pišem z roko, ker ne smem iti v pisarno« ne razumem prav. Ali že morda znaš pisati s pisalnim strojem?

*

Skozi cesarski dvorec.

Cesarski dvorec stoji v prvem dunajskem okraju, med Ringom in Mihaelskim trgom. Midva, dragi »Zvončkov« bralec, greva z Ringa skozi široka vrata, na katerih se blišči napis »Pravičnost je podlaga vladarstev« ter prideva na takozvani »Junaški trg«, kjer stojita spomenika avstrijskih junakov princa Evgena in nadvojvode Karla. Princ Evgen se je vojskoval zoper Turke, jih šestokrat premagal in zasedel s cesarskimi vojniki Belgrad, nadvojvoda Karel pa je v bitki pri Aspernu leta 1809. premagal Napoleona I., ki je dotlej veljal za nepremagljivega. Oba spomenika, predstavljajoča junaka na konjih, sta mojstrsko delo kiparja Fernkorna. Prvi spomenik je bil odkrit leta 1860., drugi pa pet let pozneje. Na desni strani spomenikov se vzdiguje velikansko novo poslopje, novi dvorec, v katerem pa še nihče ne stanuje, na levi je pa prazen prostor, ki prehaja v Dunajčanom toliko pri-

jubljeni ljudski vrt, v katerem ima naša prezgodaj umrla cesarica krasen spomenik iz belega mramorja.

Pred starim dvorcem sva. Stari cesarski dvorec je velikansko, štirioglat, poslopje z več vhodi. V sredi poslopja je velik prostor. Ob levi strani straži četa vojakov. Vsak dan, ko ura poldne odbije, se straža menja ob veselih koračnicah polkovne godbe. Na tisoče Dunajčanov spremlja odhajajočo stražo z godbo vred, gospoda in takozvani dunajski pilharji. Zopet sameva preprosti spomenik Frana I. sredi dvora, ki je bil ravnokar obdan od tisočglave množice.

Pred leti je bival še naš cesar v traktu nasproti vojaški straži, po smrti cesarice Elizabete se je pa za stalno preselil v prekrasni Šenbrun. Tudi midva stopiva počasi pod veliko kupolo, da prideva na drugo stran dvorca, na Mihaelski trg.

Uroš Žun,

učenec IV. razreda na Dunaju.

Odgovor:

Ljubi Uroš!

Priobčujem Tvoj opis cesarskega dvorca na Dunaju s prošno, da nam pošlješ še kak opis glavnega mesta našega cesarstva. Gotovo ustrežeš s tem vsem koticarjem. — Iskrene slovenske pozdrave!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem nekaj pisati. Opisala Vam bom naš šolski red.

Povsod se moramo spodobno vesti: posebno pa sedaj, dokler smo še učenci. V šoli pa smo si učenci V. razreda izvolili šolski red.

Prva naša zapoved se glasi: »Ne kriči pred poukom in v odmorih!« »Vedi se spodobno in vljudno!« Pri deklacijah smo si izvolile eno rediteljico, ki se imenuje gospodinja. Ta ima eno namestnico. Ravno tako so si napravili tudi dečki. Da pa bomo te slušali, smo vzdignili roke.

Uvedli smo si tri vrste kazni. Če kdo kriči ali zapusti brez dovoljenja svoj prostor, se ga mora prijateljsko opominjati. Kadar se dvakrat opominja, se postavi pred klopi. To je prva kazen. Če se pa za prvo kaznijo mora zopet opominjati, pride druga kazen. Ta kazen pa je, da ne pojde z nami k igri. Tretja kazen pa bo, da ne sme nihče ves dan z njim občevati. Upajmo, da pri nobenem ne pride do tretje kazni.

Gospodinja in namestnica pa sta ime-
novali dve deklici, ki oskrbujeta cvetice.
Dve pa skrbita, da je v šoli snaga.

Zgodovinar pa bo napisal vse važne
dogodke v posamezen zvezek in bo ob
koncu meseca poročal.

Z odličnim spoštovanjem
vdana

Marija Topolovčeva,
učenka V. razreda na Hajdinu.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Tvoje pismo me je vzradostilo, ka-
kor že dolgo robeno ne. Ta šolski red
mi je tako všeč, da ga nujno priporočam
vsem slovenskim šolam, naj enakega uve-
dejo. Veseli me prav od srca, da sami
skrbite za lepo vedenje, za mir, red, sna-
go in obenem gojite cvetice. Tako zra-
stejo iz vas vrli Slovenci in vrle Sloven-
ke, ki bodo vsi delali čast svoji domovini!
Živeli! — Ker govori o tem redu še eno
pismo, ga tudi priobčujem, da to lepo
napravo čim natančneje spoznamo in jo
začnemo posnemati!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

V naslednjem Vam hočem opisati naš
šolski red.

Po Novem letu smo si izbrali sami
red. Zedinili smo se in si izvolili gospo-
darja in njega namestnika. V dokaz, da ju
bomo slušali, smo vzdignili roke. No, do
sedaj se je naša prva zapoved: »Vedi se
vselej spodobno; bodi miren in spodoben
pred poukom in med odmorom!« dobro
obnesla; menda se bo tudi zanaprej! Za
bolj žive, ki se časih spozabijo, pa so dolo-
čene kazni. Če na dvakratni opomin ni
slušal, je njegova prva kazen, da mora
stati. Če se ne poboliša in se zopet opo-
minja dvakrat od strani gospodarja, pri-
de druga kazen. Opoldne se ne sme s
svojimi součenci igrati, in tretja, ves dan
z njim nihče ne govori. Kazen se tudi za-
piše. Pa zadnjih dveh še ni prenašal nihče
malokateri prvo. Vsi opomini so prijateljski.

Gospodar in namestnik sta si izbrala
dva, ki snažita tablo, in dva, ki pregle-
data po šoli razred, da ni smetja pod klopi.
Prva dva, ki prideta v šolo, morata
prinesti vode.

Imamo pa tudi zgodovinarja, ki za-
pisuje vse važne dogodke v posebno knji-
žico.

Pred poukom in po šoli je pogovor o
redu.

Vsak mesec je voljen nov gospodar
in namestnik.

Tudi deklice so si po enakem vzorcu
zbrale svoj red.

Prijateljsko si pomagamo v vseh re-
čeh, krivcev pa ne podpiramo.

Kaj ni lep in vzoren naš šolski red?

Z odličnim spoštovanjem

vdani Ivan Krhlanko,
učenec V. razreda na Hajdinu.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Čitamo »Zvonček« skupno v 5. raz-
redu. Kotiček mi jako ugaja, zato Vam
bom tudi jaz nekaj napisala.

Opisala Vam bom blagoslavljanje bri-
zgalne požarne brambe.

Blagoslavljanje so naznanjali razni
lepaki in vabili k slavnosti, ki se je vršila
3. maja 1914. Popoldne po večernicah je
šla procesija k skladišču požarne brambe.
Tam so se ustavili požarniki kakor vojaki.
Godba je začela igrati cesarsko pesem.
Gospod župnik je v spremstvu dveh du-
hovnikov blagoslovil brizgalno. Imel je
tudi nagovor o pomenu požarnikov. Potem
stopi neki gospod na brizgalno in resno
pove, kako so bili pridni Hajdinčani, da
so si preskrbeli požarno brambo. Rekel je,
da pa ne želi, da bi jo morali pogosto ra-
biti. Za tem govornikom sta še govorila
dva govornika. Ko je že bila brizgalna
blagoslovljena, so še imeli požarniki vaje.
Leteli so z brizgalno k neki hiši in jo hitro
škropili, kakor bi bil požar. Potem so
brizgalno shranili in so šli k županu in go-
stilničarju Grahariju, kjer je bila veselica
v prid požarnikom.

Z odličnim spoštovanjem

Ivana Lesjakova,
učenka V. razreda v Hajdinu pri Ptuj.

Odgovor:

Ljuba Ivana!

Tudi jaz želim, naj bi se uresničila
želja tistega gospoda govornika, da bi
novo brizgalno kar najmanjkrat rabili.

